

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně: **H. V.**, zastoupená JUDr. Jiřím Dolejšem, advokátem se sídlem Havlíčkův Brod, Nádražní 47, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10. 2009, č.j. MSK 144682/2009, ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2009, č.j. MSK 144682/2009, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Velká Polom ze dne 13.7.2009, č.j. 3556/28, kterým bylo vyhověno navrhovateli – společnosti T.-R., s.r.o. (dále jen „navrhovatel“) a údaj o místu trvalého pobytu na adrese H. v. S., část Ch., V R. č.p. X, byl žalobkyni zrušen (výrok I. napadeného rozhodnutí). Současně žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí zamítl jako nepřipustné odvolání žalobkyně proti výroku prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo vyhověno navrhovateli o zrušení údaje o místu trvalého pobytu na výše uvedené adrese také Z. V., který proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání nepodal.

Žalobkyně namítá pochybení správních orgánů v tom, že jí nebyl ve správním řízení ustanoven opatrovník, přestože je ve výkonu trestu odnětí svobody, tedy jí bránila jiná právní překážka, aby v daném správním řízení činila úkony a sama si zmocněnce nezvolila. Toto pochybení správních orgánů mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Rovněž bez bližšího odůvodnění namítla, že její odvolání bylo žalovaným také zamítnuto jako nepřípustné.

V doplnění žaloby ze dne 28.7.2010 žalobkyně dále namítla, že ve správním řízení nebylo nařízeno ústní jednání, přestože navrhovatel navrhl provedení výslechu svědků, jejichž výslechy nebyly provedeny, což platí také o výslechu účastníků. Tím byla žalobkyni odepřena možnost účastnit se ústního jednání ve věci a klást svědkům a ostatním účastníkům doplňující otázky. Dále žalobkyně namítla nesplnění podmínky § 12 odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), protože správní orgány nesprávně vychází ze skutečnosti, že žalobkyně a Z. V. pozbyli vlastnictví k dané nemovitosti ke dni právní moci usnesení Okresního soudu v Opavě č.j. 21 E 1220/1998, které se však věci netýká. Dále namítla, že její nájemní vztah k předmětné nemovitosti trvá, protože dohodu o ukončení nájmu ze dne 31.5.2008 neuzavřela, nepodepsala, neboť již od 11.3.2008 je ve výkonu trestu odnětí svobody. Proto je tato dohoda neplatná. Dále namítla, že vnitřní vybavení předmětné nemovitosti bylo použito na úhradu dlužného nájemného, které vzniklo v době, kdy žalobkyně byla již ve výkonu trestu odnětí svobody, což rovněž svědčí o trvání nájemního vztahu. V této souvislosti také namítla neplatnost kupní smlouvy ze dne 3.6.2008 s tím, že ji nepodepsala a soupis movitých věcí, který tvoří její přílohu, je hrubě nepřesný a těžce podhodnocený. Pokud navrhovatel chtěl věci zadržet, měl postupovat podle § 627 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Žalobkyně uvedla, že navrhovateli dlužila 15.1.2008 částku 8.000,- Kč, 22.1.2008 částku 548,50 Kč a další pohledávky měly vzniknout po jejím zadržení. Vyúčtování provedené navrhovatelem však nepodepsala. Nájemní vztah tedy nebyl ukončen, nemovitost zamýšlela užívat a také ji užívala i ke komerčním účelům. Nástup výkonu trestu odnětí svobody je třeba chápat jako nedobrovolné opuštění místa trvalého pobytu před ukončením nájmu, platba nájmu je zajištěna vybavením nemovitosti, které je používáno ke komerčním účelům.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že odvolání žalobkyně zamítl jako nepřípustné ve vztahu k odvolání žalobkyně proti výroku prvoinstančního rozhodnutí o zrušení místa trvalého pobytu Z. V., neboť bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou. K námitce neustanovení opatrovníka žalobkyni poukázal na to, že ve správním řízení neexistovala na straně žalobkyně překážka, pro kterou by bylo zapotřebí jí opatrovníka ustanovit, neboť nebyl proveden žádný důkazní prostředek, při němž by byla nezbytná osobní účast žalobkyně. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že navrhovatel podal 19.6.2008 u Obecního úřadu H. v. S. žádost o zrušení údaje o místě trvalého pobytu Z. V. a žalobkyni, oběma trvale bytem H. v. S., část Ch., V R. č.p. X, s odůvodněním, že k předmětné nemovitosti nemají žádný vlastnický, nájemní ani jiný právní vztah a v místě bydliště se nezdržují. Obecní úřad H. v. S. oznámil účastníkům řízení přípisem ze dne 25.6.2008 zahájení řízení a výzvou ze dne 25.6.2008 vyzval žalobkyni, aby si s ohledem na to, že se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, zvolila zmocněnce, který ji v řízení bude zastupovat s tím, že pokud si zmocněnce nezvolí, bude jí ustanoven opatrovník. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě k této výzvě nevyjádřila a usnesením ze dne 9.7.2008 jí Obecní úřad H. v. S. ustanovil opatrovníkem její matku Z. B., která si však proti tomuto usnesení podala spolu se žalobkyní odvolání, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím Obecního úřadu H. v. S. ze dne 4.8.2008 a usnesení ze dne 9.7.2008 bylo zrušeno. Poté Obecní úřad H. v. S. ustanovil žalobkyni usnesením ze dne 26.8.2008 opatrovníka v osobě M. Š., zaměstnance tohoto obecního úřadu, ale i proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 23.10.2008, kterým bylo usnesení Obecního úřadu H. v. S. zrušeno a řízení o ustanovení opatrovníka zastaveno. K podnětu Obecního úřadu H. v. S. žalovaný rozhodnutím ze dne 23.10.2008 tomuto obecnímu úřadu odňal projednávání a rozhodování ve věci a jejím projednáním a rozhodnutím pověřil Obecní úřad Velká Polom (dále jen „správní orgán I. stupně“). Správní orgán I. stupně opětovně účastníkům řízení přípisem ze dne 18.11.2008 oznámil zahájení správního řízení a vyzval je, aby se ve věci ve stanovené lhůtě vyjádřili, přičemž žalobkyni současně přípisem z téhož dne vyzval, aby si ve stanovené lhůtě zvolila zmocněnce s tím, že v případě, že si jej nezvolí, bude jí ustanoven opatrovník. Přípisem ze dne 9.6.2009 dále vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k tomu, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřila k podkladům rozhodnutí a spolu s tímto přípisem jí zaslal také fotokopie listin (podkladů) ze správního spisu. Žalobkyně v podání ze dne 14.6.2009 potvrdila, že dne 11.6.2009 tyto podklady obdržela a zcela konkrétně se k jednotlivým podkladům vyjádřila. Součástí správního spisu jsou přitom zejména přihlašovací lístky žalobkyně a Z. V., podle nichž byli hlášeni k trvalému pobytu na předmětné adrese, výpisy z katastru nemovitostí k datům 3.5.2004, 24.6.2008, 11.5.2009 podle nichž vlastníkem domu č.p. 319, rodinného domu, na pozemku parc.č. 810/ v části obce Ch., obec H. v. S., je navrhovatel na základě usnesení o přiklepu Okresního soudu v Opavě ze dne 4.12.2003, č.j. 21 E 1220/1998, které právní moci nabylo dne 13.2.2004. Podle nájemní smlouvy č. RK 012/04 uzavřené mezi navrhovatelem a žalobkyní přenechal navrhovatel jako pronajímatel žalobkyni jako nájemkyni předmětnou nemovitost do nájmu, jehož účelem bylo bydlení. Nájem byl sjednán na dobu určitou od 13.2.2004 do 12.2.2005 s tím, že platnost smlouvy bude prodloužena na další jeden rok, budou-li strany řádně plnit sjednané podmínky této smlouvy a nedohodnou-li se jinak. Podle Dodatku č. 1 ze dne 5.5.2006 k nájemní smlouvě RK 012/04 se strany této smlouvy dohodly na změně původně uzavřené smlouvy tak, že nájemní vztah se uzavírá na dobu určitou od 13.2.2005 do 31.5.2006. Podle Dohody o skončení platnosti nájemní smlouvy ze dne 5.5.2006 se její strany dohodly na tom, že nájemní vztah, který byl založen výše uvedenými smluvními ujednáními a prodloužen do 31.5.2006, zanikne dnem 31.5.2006. Podle Dohody o ukončení nájemní smlouvy č. RK 012/04 ze dne 31.5.2008 se navrhovatel

a žalobkyně dohodli na ukončení nájemního vztahu k 31.5.2008. Podle sdělení Policie ČR ze dne 17.7.2008 byla žalobkyně zadržena dne 11.3.2008 a dodána do výkonu trestu odnětí svobody. Podle sdělení Okresního soudu v Opavě ze dnů 12.3.2009 a 22.4.2009 podání Z. V. označené jako žaloba na neoprávněný příklep v dražbě sp. zn. 21 E 1200/1998 ze dne 4.12.2006 byla odmítnuta usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 11.3.2009, č.j. 8 Nc 681/2008-13, které právní moci nabylo dne 4.4.2009. Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 7.10.2004, č.j. 26 C 195/2004-24, který právní moci nabyl dne 5.11.2004, bylo manželství žalobkyně a Z. V. rozvedeno. Správní orgán I. stupně poté návrhu navrhovatele vyhověl rozhodnutím ze dne 13.7.2009, proti němuž podala žalobkyně odvolání, v němž namítla také skutečnost, že jí nebyl ve správním řízení ustanoven opatrovník. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž se k této námitce vyjádřil obdobně jako v nyní podané žalobě.

V první řadě je třeba uvést, že žalovaný napadeným rozhodnutím správně s řádným odůvodněním zamítl odvolání žalobkyně proti výroku správního orgánu I. stupně, jímž bylo vyhověno návrhu navrhovatele a byl zrušen údaj o trvalém pobytu Z. V., jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tento výrok se práv a povinností žalobkyně nijak nedotýká, tímto výrokem bylo zasaženo jen do práv Z. V.. Ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně o údajích o trvalém pobytu Z. V. tedy nebyla žalobkyně účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a), odst. 2 správního řádu, jemuž by příslušelo právo odvolání dle § 81 odst. 1 správního řádu.

Podle § 32 odst. 2 písm. b) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám, kterým brání jiná právní překážka, aby v řízení samy činily úkony, jestliže si nezvolily zmocněnce.

Krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobkyně, že tím, že jí nebyl v projednávané věci ustanoven opatrovník, byla zkrácena na svých právech způsobem, který by mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí správních orgánů ve věci samé. Je totiž třeba zdůraznit, že (na rozdíl např. od řízení soudních) je správní řízení ovládáno zásadou písemnosti a jednotlivé úkony ve správním řízení se činí podle § 15 odst. 1 správního řádu písemně. To znamená, že podle § 49 odst. 1 správního řádu není obligatorně prováděno ústní jednání (až na výjimky stanovené správním řádem, mezi něž však projednávaná věc nepatří) a účastníci se s podklady pro rozhodnutí správních orgánů a jednotlivými důkazy seznamují např. nahlédnutím do spisu, ale mohou se s nimi seznámit také tím, že jim budou správní orgánem zaslány. Tak se stalo i v nyní projednávané věci, kdy správní orgán I. stupně žalobkyni, která je ve výkonu trestu odnětí svobody, podklady pro své rozhodnutí, které shromáždil v průběhu správního řízení, doručil. Tím se žalobkyně mohla sama bezprostředně s těmito podklady seznámit a písemně uplatnit své námitky či připomínky, což žalobkyně také učinila. Žalovaný správně uvádí, že průběh správního řízení se nevynutil žádné úkony, u nichž by musela být žalobkyně osobně přítomna, resp. musela být zastoupena opatrovníkem, neboť bylo rozhodováno výlučně na základě listinných důkazů (podkladů). Za této situace proto nevznikla nutnost žalobkyni opatrovníka k hájení jejích zájmů podle § 32 odst. 2 písm. b) správního řádu ustanovit, neboť žalobkyně, přestože se nacházela a nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, mohla svá práva i s ohledem na předmět daného správního řízení hájit bezprostředně sama formou písemného styku se správními

orgány. Žalobkyni bylo v projednávané věci umožněno vyjádřit své stanovisko (§ 36 odst. 2 s.ř.s.), navrhopvat důkazy (§ 36 odst. 1 správního řádu) a rovněž měla možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Postup správního orgánu I. stupně byl tedy správný, umožnil žalobkyni bezprostřední účast na daném řízení a nijak jí na jejích právech nezkrátil. V této souvislosti je však vhodné s ohledem na to, že zejména Obecní úřad H. v. S. vyvinul snahu žalobkyni opatrovníka ustanovit a zřejmě proto se také žalobkyně domnívá, že jí opatrovník musel být ustanoven, uvést, že sice nelze říci, že by i tento postup byl bez dalšího nesprávný, ale šlo by s ohledem na povahu daného řízení z hlediska ochrany práv a zájmů žalobkyně o úkon nadbytečný. Je také třeba mít na paměti, že může-li správní úřad s účastníkem řízení (tj. žalobkyní) jednat přímo a může mu přímo umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je třeba vždy dát přednost tomuto způsobu, který v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu zajišťuje účastníkovi řízení bezprostřední uplatnění jeho práv. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dbaly všech procesních práv žalobkyně a žalobkyně jejich procesním postupem nemohla být a nebyla na svých právech v řízení před správními orgány nijak zkrácena.

Ve vztahu k dalším námitkám žalobkyně, které uplatnila až v doplnění žaloby ze dne 28.7.2010, která byla podána k poštovní přepravě dne 30.7.2010, je třeba uvést, že jde o námitky uplatněné po lhůtě, v níž je podle § 71 odst. 2 s.ř.s. možné rozšířit žalobu o další žalobní body, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne, kdy bylo žalobkyni napadené rozhodnutí oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), a to i s přihlédnutím k tomu, že tato lhůta žalobkyni neběžela ode dne podání žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů až do právní moci usnesení, kterým jí byl zástupce ustanoven (§ 35 odst. 8 s.ř.s.).

V projednávané věci totiž bylo i dle tvrzení žalobkyně napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 29.10.2009, žalobu spolu se žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů podala k poštovní přepravě dne 4.11.2009, usnesení ze dne 15.12.2009, č.j. 22 Ca 292/2009-14, jímž jí byl ustanoven zástupce z řad advokátů nabylo právní moci 18.12.2009 (v době od 4.11.2009 do 18.12.2009 žalobkyni lhůta pro podání žaloby a rozšíření žalobních bodů dle § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s. neběžela), ale doplnění žaloby bylo k poštovní přepravě podáno až 30.7.2010, tj. zjevně několik měsíců po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby o další žalobní body dle výše uvedených zákonných ustanovení.

Krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004, č.j. 1 Afs 25/2004-69, zdůrazňuje, že *„Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Správní soudnictví je ovládáno i zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 s. ř. s.) a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Soud při přezkoumání správního rozhodnutí je vázán*

rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí a (nejde-li o rozhodnutí nicotné, kdy je oprávněn nicotnost deklarovat i bez návrhu) přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou koncentrační a je na žalobci, aby v intencích § 71 odst. 2 s. ř. s. do konce lhůty k podání žaloby v žalobních bodech uvedl veškeré skutkové i právní důvody, pro něž považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Soud ve správním soudnictví je ve své přezkumné činnosti vázán jednak rozsahem napadení, tedy žalobcem vymezenými výroky, které napadá a též důvody, jež žalobce v žalobě vymezil (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a pro něž považuje rozhodnutí za nezákonné.

Z úřední povinnosti však musí soud též posuzovat otázku absolutní neplatnosti právních úkonů, k nimž se váže rozhodnutí správního orgánu, jež je žalobou přezkoumáváno.“

Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část.

Podle § 12 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odstavce 1 písm. c) jen na návrh vlastníka objektu nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c). Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat.

Krajský soud tedy posoudil žalobní námitku absolutní neplatnosti dohody o ukončení nájemní smlouvy údajně uzavřené mezi navrhovatelem a žalobkyní 31.5.2008 uplatněnou až v doplnění žaloby jako námitku podléhající přezkumu soudem i po lhůtě k podání žaloby a rozšíření žalobních bodů. Podle nájemní smlouvy č. RK 012/04 byl sjednán nájemní poměr na dobu určitou od 13.2.2004 do 12.2.2005 s tím, že „Platnost smlouvy bude prodloužena na další jeden rok, budou-li strany řádně plnit sjednané podmínky této Smlouvy a nedohodnou-li se jinak.“ Dodatkem č. 1 ze dne 5.5.2006 k nájemní smlouvě č. RK 012/04 došlo ke změně původní nájemní smlouvy tak, že nájemní vztah se uzavírá na dobu určitou s účinností od 13.2.2005 do 31.5.2006 (tj. na dobu delší jednoho roku). Je třeba připomenout, že podle ust. § 676 odst. 2 občanského zákoníku užívá-li nájemce věci i po skončení nájmu a pronajímatel proti tomu nepodá návrh na vydání věci nebo na vyklizení nemovitosti u soudu do 30 dnů, obnovuje se nájemní smlouva za týchž podmínek, za jakých byla sjednána původně. Nájem sjednaný na dobu delší než rok se obnovuje vždy na rok, nájem sjednaný na dobu kratší se obnovuje na tuto dobu. Citované ustanovení je pak nutné vykládat v souvislosti s § 676 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož nájem skončí uplynutím doby, na kterou byl sjednán, nedohodnou-li se pronajímatel s nájemcem jinak. Aplikace ust. § 676 odst. 2 občanského zákoníku tedy přichází v úvahu jen u nájmu sjednaného na dobu určitou a v případě, že nedošlo k dohodě o zrušení nájmu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.3.2004, sp. zn. 28 Cdo 2253/2003). Z výše uvedeného plyne, že od

sepisu Dodatku č. 1 ze dne 5.5.2006 by se v případě neexistence jiných dohod a absolutní neplatnosti dohody ze dne 31.5.2008 daný nájemní vztah mohl prodlužovat vždy jen o jeden rok (tj. vždy do 31.5. každého roku, tj. opět k 31.8.2008).

Žalobkyně však nebere v úvahu existenci dohody ze dne 5.5.2006, podle níž byl předmětný nájemní vztah smluvně zrušen v souladu s § 676 odst. 1 občanského zákoníku, tj. jinak než uplynutím času, navrhovatelem a žalobkyní ke dni 31.5.2006 a proto se ani neuplatní ust. § 676 odst. 2 občanského zákoníku. Dohodu ze dne 5.5.2006 přitom žalobkyně nijak nezpochybuje, přestože z ní vychází v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Současně je třeba uvést, že s ohledem na uvedené je dohoda ze dne 31.5.2008 absolutně neplatná podle § 39 občanského zákoníku, neboť předmětem této dohody ze dne 31.5.2008 je zrušení nájemního vztahu, který v době jejího uzavření neexistoval (dohodou stran byl zrušen k 31.5.2006), přičemž z obsahu spisu ani z tvrzení žalobkyně neplyne, že by později došlo k uzavření další nájemní smlouvy k předmětnému objektu. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud neprováděl dokazování ke skutečnosti, zda žalobkyně dohodu o ukončení nájemní smlouvy ze dne 31.5.2008 podepsala či nikoliv, protože na rozhodnutí soudu by to nemohlo mít vliv.

Pokud tedy i nadále žalobkyně po 31.5.2006 nemovitost užívala, dělo se tak bez právního důvodu a platby žalobkyně v období od 1.7.2006 nelze považovat za nájemné, ale za platby bezdůvodného obohacení v souladu s § 451 občanského zákoníku, které jí vzniklo užíváním dané nemovitosti bez právního důvodu (obdobné platí též o dalších platbách žalobkyně navrhovateli). Podmínka zániku užívacího práva žalobkyně k předmětné nemovitosti [§ 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel] proto byla splněna již 31.5.2006, neboť k tomuto datu se dohodla s navrhovatelem na zrušení nájemního vztahu.

Z hlediska absolutní neplatnosti právních úkonů má však jinou povahu námitka žalobkyně stran absolutní neplatnosti kupní smlouvy ze dne 3.6.2008, protože otázka vlastnického práva k předmětným movitým věcem nemůže mít sama o sobě vliv na trvání nájemního vztahu. Vlastnické právo samo o sobě totiž nemůže založit vznik jakéhokoliv nájemního vztahu a otázka její absolutní neplatnosti je proto pro rozhodnutí soudu v projednávané věci bezpředmětná a není zapotřebí k ní provádět dokazování.

Je dále nepochybné, že od 11.3.2009, kdy byla dodána do výkonu trestu odnětí svobody, již žalobkyně danou nemovitost z objektivních důvodů (výkon trestu odnětí svobody) neužívala. Nelze ani hovořit o nedobrovolném neužívání nemovitosti (tím soud rozumí zejména případy, kdy je oprávněnému uživateli v užívání protiprávně bráněno), protože v tomto užívání bylo žalobkyni zabráněno zákonným způsobem v souvislosti s nástupem jejího trestu. Z toho plyne, že i druhá podmínka dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel pro zrušení údaje o trvalém pobytu žalobkyně (tj. neužívání objektu nebo jeho vymezené části) byla od 11.3.2009 splněna.

Nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí se s ohledem na povahu věci považuje krajský soud za vhodné alespoň stručně vyjádřit i k dalším žalobním námitkám, které žalobkyně uplatnila po lhůtě k podání žaloby (rozšíření žalobních bodů) a k nimž tedy krajský soud nemohl při svém rozhodování přihlížet.

Za jiné situace (v případě neexistence dohody o ukončení nájemní vztahu ze dne 5.5.2006 ke dni 31.5.2006) by sice mohla být námitka žalobkyně o tom, že v předmětné nemovitosti jsou její věci, významná z hlediska trvání nájemního vztahu podle § 676 odst. 2 občanského zákoníku, ale tuto skutečnost žalobkyně ve včas podané žalobě nenamítala a jen velmi obecně ji uplatnila teprve v doplnění žaloby ze dne 28.7.2010, tedy po lhůtě dle § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s. Nejde přitom o námitku absolutní neplatnosti nebo o jinou skutečnost, kterou by bylo možné namítat i po uvedené lhůtě. Proto již z tohoto důvodu k této námitce nemůže krajský soud přihlížet. Nutno však dodat, že i v případě, že by tato námitka byla žalobkyní uvedena včas, nemohla by s ní být žalobkyně úspěšná také proto, že k ní neunesla své břemeno tvrzení a břemeno důkazní, neboť žalobkyně nespecifikuje jedinou konkrétní věc, kterou snad měla v předmětné nemovitosti zanechat a soupis, který tvoří přílohu kupní smlouvy ze dne 3.6.2008, sama zpochybňuje a označuje za hrubě nepřesný, přičemž k těmto svým tvrzením pak žalobkyně (s výjimkou dané kupní smlouvy) neoznačila ani žádné důkazy.

Nelze se ztotožnit ani s námitkou, že ve věci muselo být nařízeno ústní jednání a proveden výslech svědků. Žalobkyně ve svých podáních v průběhu správního řízení výslech žádného konkrétního svědka nenavrhla a pokud jej ve svém podání (doplnění žádosti ve věci zrušení místa trvalého pobytu ze dne 25.6. 2008) navrhl navrhovatel (jde o výslech svědků Mgr. A. V. a O. S.), je třeba uvést, že ve smyslu § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán a je věcí jeho úvahy, zda důkazy navržené účastníky jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci a zda je nutné je provést. Žalobkyně přitom neprovedení těchto důkazů nenavrhovala ani v podaném odvolání, jde o důkazní návrhy předložené navrhovatelem, proto žalobkyně nemohla být jejich neprovedením zkrácena na svých právech. Navíc žalobkyně ani neuvádí, k jakým skutečnostem by měly být tyto výsledky provedeny. Obligatorní ve správním řízení není ani výslech účastníků, neboť podklady pro rozhodnutí správních orgánů jsou také jejich stanoviska (§ 50 odst. 1 správního řádu), jež žalobkyně ve správním řízení také učinila, a neprovedením svého účastnického výslechu, který ani nenavrhla, tedy nemohla být bez dalšího žalobkyně na svých právech zkrácena.

Nelze souhlasit ani s námitkou žalobkyně týkající se údajné hrubé nepřesnosti spočívající v tom, že vlastnické právo k předmětnému objektu pozbyla dle odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobkyně se svým bývalým manželem Z. V. ke dni právní moci usnesení Okresního soudu č.j. 21 E 1220/1998. Správní orgány obou stupňů v tomto směru totiž vychází z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 11.5.2009, v němž je jako nabývací titul vlastnického práva navrhovatele k předmětnému objektu č.p. 319 uvedeno právě usnesení o příklepu Okresního soudu v Opavě ze dne 4.12.2003, č.j. 21 E 1220/1998, které právní moci nabylo dne 13.2.2004.

Krajský soud nemůže přisvědčit ani tomu, že by žalovaný neužívání objektu žalobkyní dovodil jen z rozvodu manželství žalobkyně se Z. V., neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost dovozuje z toho, že žalobkyně se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody a tudíž fakticky danou nemovitost neužívá, přičemž již správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2008, č.j. 3 As 38/2008-82, podle něhož „Slovo „neužívá-li“ (po zániku

užívacího práva k bytu) byt je třeba vyložit ve smyslu faktické realizace práva na bydlení. Jestliže stěžovatel dlouhodobě v bytě nebydlí, tedy nevyužívá svého práva na bydlení, pak byt, k němuž nemá právo nájmu, neužívá ani v rámci práva na bydlení. Zákon o evidenci obyvatel akceptuje faktický stav, bez ohledu na to, proč občan právo na bydlení nerealizuje (nevyužívá).“

Námítky žalobkyně stran řádného nevyúčtování plateb spojených s užíváním předmětné nemovitosti, výše dluhů žalobkyně, ceny údajně prodaných věcí jsou pro posouzení této věci podle § 12 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o evidenci obyvatel nerozhodné.

Krajský soud tedy uzavírá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 13.7.2009 a napadené rozhodnutí žalovaného 23.10.2009, tj. obě rozhodnutí v době, v níž žalobkyně neměla k danému objektu užívací právo a objekt neužívala. Navrhovatel pak navrhl zrušení údaje o místě trvalého pobytu žalobkyně a byly tedy splněny všechny podmínky podle § 12 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o evidenci obyvatel ke zrušení údaje o místě trvalého pobytu žalobkyně. Proto krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z plného procesního úspěchu žalovaného, kterému však podle obsahu spisu v souvislosti s projednáváním věci žádné konkrétní, účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 10. března 2011

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu